

τῆς παραστάσεως οἱ κύριοι τῶν παρελάμβανον πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν.

Πολλὰ τῶν καθισμάτων εἶχον τοὺς ιδιοκτήτας τῶν. Εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν ἡ πρώτη ἢ κατωτάτη σειρά κατείχετο ὑπὸ τῶν ἱερῶν διαφόρων θεοτήτων, μετὰ δὲ τούτων τὴν πρώτην ἢ τιμητικὴν θέσιν κατεῖχεν ἡ ἔδρα τοῦ Διούσου, [ἥτις ἔκειτο ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν καθισμάτων.

Ἐκ τῶν κερκίδων ἡ μέση καὶ ἐμπροσθία ὠνομάζετο Βουλευτική, διότι ἐκεῖ ἐκάθηντο οἱ Βουλευταὶ καὶ οἱ ἐν ἀξιωμασίῳ ἦτο, ὡς λέγομεν σήμερον, τὸ θεωρεῖον τῶν Βουλευτῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους. Ἡ ὀπισθία δὲ ἡ μία τῶν ὀπισθίων κερκίδων ἐκαλεῖτο Ἐφηβική, διότι ἦτο ὠρισμένη διὰ τοὺς νεανίσκους. Ὅπισω δὲ τῶν ἀνδρῶν ἐκάθηντο καὶ αἱ γυναῖκες, ὅσαι ἐπεσκέπτοντο τὸ θέατρον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Σημ. Ἐκδ. Ἐφημ. Παίδ. Διὰ τὴν ὀπισθεν εἰκόνα, ὁφειλομεν χάριτας εἰς τὸν ἀξιότιμον ιδιοκτήτην τῶν λαμπρῶν Καταστημάτων κ. Α. Κωνσταντινίδην, ἡ δὲ περιγραφή τοῦ Θεάτρου ἐλήφθη ἐκ τοῦ πολιτίμου ἀρχαιολογικοῦ λεξικοῦ, τοῦ δημοσιευομένου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. Κωνσταντινίδου.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ ταξείδιον.

Ὁ ἀγαθὸς ἰατρός, ὅστις εἶχε συμβουλευσεὶ τὸν κ. Σῆσμαν νὰ στείλῃ τὴν μικρὰν Χαΐδην εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἐπεριπάτει μίαν ἡμέραν ἀργὰ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Φραγκφόρτης πηγαίνων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του. Ἡ ἡμέρα ἦτο τόσον λαμπρὰ καὶ ὡραία, ὥστε διέχεε τὴν εὐφροσύνην τῆς εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων. Μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ ἱατροῦ ἦτο σκυθρωπὸν καὶ ἡ καρδιά του περίλυπος ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του, ἀξιεράστου κορασίου, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός τῆς ἦτο ὁ μόνος σύντροφος αὐτοῦ. Ἡ ἀπώλεια αὕτη ἦτο τρομερὰ διὰ τὸν ἱατρὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐφαίνετο ὡς παραζαλισμένος.

Μετὰ τὰς ἐπισκέψεις του δὲ ἐπῆγαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παλαιοῦ του φίλου Σῆσμαν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν φιλικὴν συμπάθειαν εὗρισκεν ἱκανὴν ἀνακούφισιν.

— Χαίρω ὅτι σὲ βλέπω καὶ σήμερον, ἰατρέ, ἐξεφώνησεν ὁ κ. Σῆσμαν, εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φίλου του, σφίγγας φιλικῶς τὴν χεῖρά του. Καὶ

ἐγὼ ἐσυλλογιζόμην περὶ σοῦ τὴν ὥραν ταύτην, χαίρω δὲ ὅτι ἦλθες, διότι ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τῆς τελευταίας σου συμβουλῆς ὡς πρὸς τὴν Κλάραν. Εἰς ἐμέ τοῦλάχιστον φαίνεται πολὺ καλλίτερον καὶ δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω μαζὺ σου καθ' ὅλα.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ σὲ ἐννοήσω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἶπεν ἡσύχως ὁ ἰατρός, καθήσας. Ἐπεθύμουν δὰ νὰ ἦτο ἐδῶ ἡ μήτηρ σου, διότι αὕτη ἔχει τὴν ἀρετὴν νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ὅπως πραγματικῶς εἶναι.

— Ἐχεις δίκαιον, ἰατρέ, εἶπεν ὁ κ. Σῆσμαν θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ φίλου του. Τῷ ὄντι πρέπει νὰ σοὶ φαίνωμαι πολὺ παράξενος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοήσης ὅτι εἶναι πολὺ σκληρὸν νὰ στερήσω τὴν Κλάραν τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἑλβετίας. Τὸ κοράσιον ποθεῖ τὸ ταξείδιον τοῦτο τόσον πολὺ, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀσθενήσῃ, ἐὰν τῆς ἀρνηθῶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἴδῃ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα ὄρη καὶ μάλιστα τὴν μικρὰν Χαΐδην, τὴν ὁποίαν ὑπεραγαπᾷ, καὶ ὅμως μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν συνοδεύσω ἐκεῖ.

— Ἐκτὸς τούτου ἡ σωματικὴ κατάστασις τῆς Κλάρας εἶναι τοιαύτη, ὥστε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθῇ εἰς τὰς κακουχίας τοῦ ταξειδίου καὶ εἰς τὰς στερήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐξ ἀνάγκης θὰ καθυποβληθῇ εἰς τὰ ἔρημα ἐκεῖνα μέρη. Προσέτι ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ προχωρημένος καὶ δὲν θὰ ἔχετε πολλὰς εὐχαρίστους ἡμέρας ἐκεῖ. Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ ἐγκαλείψῃς ὅλως διόλου τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἐφέτος, τὴν δ' ἐρχομένην ἀνοιξὴν ἔχω τὸ ἀκόλουθον σχέδιον διὰ τὴν Κλάραν — νὰ μεταβῇτε εἰς τὰ λουτρά τοῦ Κάρλσμπαν καὶ ἐκεῖ νὰ κάμῃ μερικὰ λουτρά ἕως ν' ἀνοίξῃ ὁ καιρὸς διὰ τὰ ὄρη. Τότε δὲ δύναται νὰ μεταβαίῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ ὄρη, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἐλπίζω νὰ ὠφεληθῇ πολὺ εἰς τὴν ὑγείαν τῆς. Ἡ ἐντελής ἀνάρρωσις τῆς Κλάρας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλλίστης διαίτης καὶ τῆς περιποιήσεως.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, ἐξεφώνησεν ὁ κ. Σῆσμαν μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὸν ἀνυπομονήσαν, Ἀθηναῖα ἔχεις λόγον νὰ ἐλπίζῃς περὶ τῆς ταχέως ῥιζικῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς μου;

— Ἐλάχιστον, — ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός — σείσας μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν του. Ἀλλ' ὅμως ἡ θέσις σου παρααλλομένη πρὸς τὴν ἰδικήν μου εἶναι ἀσυγκρίτως καλλιτέρα. Σὴ ἔχεις τὴν Κλάραν, ἥτις σὲ ὑπεραγαπᾷ καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὸ κατὰστημά σου διὰ νὰ σὲ ὑποδεχθῇ μετὰ φιλήματα καὶ ἐναγ-

καλισμούς— ἀλλ' ἐγὼ ποῖον ἔχω νὰ μὲ ἀνακουφίσῃ εἰς τὰς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους μου! Ἡ οἰκία μου ἤδη κατέστη ἔρημος, ἐγὼ δὲ περιφέρομαι εἰς αὐτὴν ὡς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀπεχαιρέτησεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη. Εἶμαι ἀληθῶς δυστυχής!

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κ. Σήσμαν ἐγένετο κατηφής ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας περιεπάτησεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ γραφεῖόν του, τέλος ὅμως, σταματήσας πρὸ τοῦ ἱατροῦ, ἔθεσεν ἡσυχῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ καὶ εἶπε, βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ κουρασμένος καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σέ βλέπω τόσον σκυθρωπόν. Ὅθεν πρέπει νὰ ἀποβάλῃς τὴν λύπην καὶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ὀλίγον. Ἐγὼ ἔκαμα ἓν ἐξαιρετικὸν σχέδιον. Σὺ πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν μικρὰν Ἑλβετίδα καὶ τὴν κυροῦλὰ τῆς ἐπ' ὀνόματί μου.

Χωρὶς δὲ νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ ἀποκριθῇ τὸν ἔσυρε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κλάρας. Τὸ ἀσθενὲς κοράσιον ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν πατέρα τῆς ὁδηγοῦντα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἱατρόν, καὶ μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τοῦ παραξένου δι' αὐτὴν φαινομένου, ἐκτείνασα συνάμα τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν ἱατρόν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατὴρ ἔστρεψεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς καθέκλας καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ ταξειδίου εἰς τὴν Ἑλβετίαν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῇ, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ Κλάρα ἐπερίμενε μεγάλην εὐχαρίστησιν.

— Ὁ ἱατρός λέγει, ἀγάπη μου, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἡμπορεῖς νὰ ἀνθέξῃς εἰς ἓν ταξίδιον τόσον κοπιαστικόν, ὅσον εἶναι τὸ εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Δὲν σέ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο καλὸν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἱατροῦ νὰ ὑπάγῃ ἀντὶ ἡμῶν;

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ Κλάρα μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, διότι ἐγνώριζεν ὅτι τοῦτο θὰ ἔθλιβε τὸν ἀγάπητόν της πατέρα, ἀλλ' ὅμως ἐλυπήθη πολὺ. Τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ μιᾶς πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ περίφημα ὄρη τῆς Ἑλβετίας καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ἀγαπητὴν της Χαῖδην, ἦτο τῷ ὄντι πρᾶγμα σκληρόν. Ἀλλ' ὅμως ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ὁ φιλόστοργος πατὴρ της ἀπεφάσισε νὰ παραιτήσῃ τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο, μόνον καὶ μόνον, διότι αὕτῃ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς αὐτό. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ὑποταχθῇ ἀγογγύστως εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

Μὲ μειδιάμα δὲ ἀτενίσασα τὸν ἱατρόν εἰς τὸ πρόσωπον, ἐπρόσθεσε μὲ γλυκύτητα. « Καὶ πότε σὺν Θεῷ σκοπεύεις νὰ μεταβῇς ἐκεῖ, ἱατρέ; Χαίρω ὅτι θὰ ἴδῃς τὴν μικρὰν Χαῖδην καὶ πῶς ζοῦν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά. Θὰ ἴδῃς καὶ τὴν τυφλὴν

κυροῦλὰ τῆς καὶ τὴν θεῖαν τῆς καὶ τὸν μικρὸν Πέτρον. Ἰσως δὲ δυνηθῇς νὰ κάμῃς τίποτε καὶ διὰ τὴν ἀτυχῇ καὶ τυφλὴν ἐκείνην γραῖαν ὡς ἱατρός. Εἰς ἀνταλλαγὴν δὲ ὑπόσχομαι νὰ πέρνω καθ' ἡμέραν ὅλο τὸ λάδι τῆς μουρούνας, τὸ ὁποῖον ἤθελες μὲ διορίσει! »

— Ἐὰν ὑπόσχεσαι τοῦτο, εἶπεν ὁ ἱατρός, βεβαίως θὰ ὑπάγω, ἀγαπητὴ Κλάρα, διότι οὕτω πῶς θὰ γείνης δυνατὴ καὶ ὑγιὴς ὅσον ὁ πατὴρ σου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν.

— Καὶ πότε ἀπεφάσισες νὰ κινήσῃς διὰ ἐκεῖ;

— Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ πατὴρ σου ἤξεύρει καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ.

— Αὔριον, ἀπεκρίθη, ὁ πατὴρ, εἰ δυνατόν.

— Καλῶς, ἐπρόσθεσεν ὁ ἱατρός—Λοιπόν, Θεοῦ θέλοντος αὔριον τὸ πρωῒ.

— Ἀλλὰ, σέ παρακαλῶ εἶπεν ἡ Κλάρα, νὰ λάβῃς μαζὺ σου κάτι τι, τὸ ὁποῖον θὰ στείλῃς εἰς τὴν Χαῖδην, νὰ παρατηρήσῃς δὲ καλὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης τοῦ παπποῦ της, διότι θέλω νὰ μάθω ὅλα τὰ καθ' ἑκάστα τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐκεῖ.

— Θὰ κάμω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἀγαπητὴ Κλάρα, εἶπεν ὁ ἱατρός, καὶ ὅταν ἐπιστρέψω θὰ ἔχω πολλὰ νὰ σέ διηγούμαι ἀπὸ τὰ βουνὰ ἐκεῖνα καὶ τοὺς φίλους μας ἐκεῖ.

Ἐν τῷ μεταξύ, καλὴν νύκτα, καὶ αὔριον τὸ πρωῒ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἐξερχόμενος ἀπῆντησε τὴν κυρίαν Λουκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγνώστοποίησε τὴν ἀπόφασίν του νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς εἰς τὰ ὄρη τῆς Χαῖδης ἀντὶ τῆς κ. Κλάρας καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τοποθετήσῃ καλῶς ὅσα εἶχον νὰ στείλουν εἰς τὴν Χαῖδην καὶ τοὺς συγγενεῖς της, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ ἀνησυχίας περὶ αὐτῶν καθ' ὁδόν.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ ἱατρός καὶ ἡ μικρὰ Κλάρα προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν καὶ τῆς εἶπε τί νὰ βάλῃ εἰς τὸ κιβώτιον διὰ τὴν Χαῖδην. Μίαν μαντύλαν μαλλίνην μὲ κουκούλαν διὰ νὰ φορῇ τὸν χειμῶνα ὅταν χιονίζει — καὶ χονδρὸν μάλλινον σάλι διὰ τὴν τυφλὴν κυροῦλὰ, ἔπειτα διάφορα εἶδη σαλουμικῶν, μπισκότα, χοιρομήριον, φραντζόλαις, τυρί καὶ ζάχαριν, καφφέ, τσάϊ, καὶ ἓν πακέτο μὲ καπνὸ διὰ τὸν παπποῦ.

— Ἀλλὰ τόσα πράγματα ὅπου στέλλεις θὰ γεμίσουν δύο καὶ ὄχι ἓν κιβώτιον παρετῆρησεν κ. Λουκία, καὶ ὁ ἱατρός θὰ μαλῶνῃ.

— Δὲν πειράζει, ὁ ἱατρός εἶναι καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ εἶπῃ τίποτε. Ἐπειτα εἰς ἐκεῖνα τὰ ξηρὰ βουνὰ δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ γάλα καὶ καμμίαν φορὰν ὀλίγον κρέας. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τόσα καλὰ.

(Ἀκολουθεῖ.)